

творъ. Чома кощъ стоявъ правъ или божъ при-
нуденъ да ходя отъ стана до стана въ тис-
найтъ сѣня; пенела и сѣдѣта не ми давала
да седна, а бѣлшитъ и кокошитъ гоня въ крес-
тована ме на вси гетери сѣрани, та ме
увидѣвала до дѣла, който те нарочно иска-
ла да направятъ услуга съ това на тира-
нитъ ми Костякъ и Неорита. Идеше ми на
погода; но и въ това си утѣшение тегро пакъ
се станахъ азъ за думитъ на дѣла Коя; „да би
ширно сидѣло, не би гудо видѣло“ Този думи
за прѣвъ идтъ ми гудякъ азъ и направиха ми,
наистина, дълбоко вгледанѣние. Въ остацая, те
тѣ бѣла за мене едно погнѣванѣние или едно
поукаванѣние; но да азъ думи кшироули не бѣла,
а пакъ и прѣсти не ми се видѣла: така шро
при вѣжкото ми неслѣдно паморѣние, тови не-
гаканъ урокъ ме занимаваше, азъ приговарялъ
думитъ за да ги гайония и да отблъсна въ-
къкъ друиждъ безотради мисли, когнр наваля-
ха на мене.

Остава ми да не расиравамъ турка какъ-
во сѣана по найтайжъ, какъ ме пуснала
сѣриньта и какъ ме испѣдиха отъ уриген-
сѣвованшгъ въ Долна Махала; прѣкамъ ще
помена само, и то за свидѣтелство на уста